

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Martiny Tvrdkové ve věci

žalobkyně: **L.V.**, narozena xxx,
bytem xxx,
zastoupená Mgr. Ondřejem Líbalem, advokátem,
sídlem 411 08 Štětí, Kostelní 172,

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429,
sídlem Praha 2, Vyšehradská 494/16,

o 78 491 Kč,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. 2. 2024, č. j. 20 C 169/2022-82,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu na zaplacení částky 78 491 Kč a žalobkyni zavázal k povinnosti nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení uvedené částky jako náhrady škody, kterou způsobil žalovaný. Částka 78 491 Kč je tvořena částkou 9 000 Kč představující hodnotu dalekohledu, částkou 59 491 Kč představující cestovní výdaje za cesty do

Shodu s prvopisem potvrzuje A.K.

Exekutorského úřadu v Přerově dne 29. 8. 2015 a 5. 9. 2019 včetně výdajů na zapůjčení vozidel, odměn doprovázejících osob, nákladů na poštovní a telefonní služby, nákladů souvisejícího právního zastoupení a částečného plnění na exekuci a částkou 10 000 Kč představující přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nesprávného postupu soudního exekutora v rámci exekuce vedené proti povinnému M. V. –synu žalobkyně - v řízení sp. zn. 203 Ex 43471/18, soudní exekutor JUDr. Lukáš Jícha, Exekutorský úřad Přerov.

2. Soud prvního stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z listinných důkazů, spisu soudního exekutora JUDr. Lukáše Jíchy, sp. zn. 203 Ex 43471/18, videozáznamu pořízeného z mobiliární exekuce zjistil skutkový stav, který shrnul pod bodem 6 odůvodnění svého rozsudku. Tento odvolací soud uvádí v doslovném znění.
3. V rámci exekučního řízení vedeného soudním exekutorem JUDr. Jíchou pod sp. zn. 203 Ex 43471/18 na majetek povinného (syna žalobkyně M. V.) došlo po vydání exekučního příkazu k prodeji movitých věcí povinného dne 19. 3. 2019 k soupisu movitých věcí v domě na adrese Xxx za přítomnosti povinného a jeho matky. Celkem bylo sepsáno 30 věcí, jednou z nich byl pod č. 18 dalekohled. Odvezeno bylo 7 věcí, s dalekohledem pod položkou č. 18 bylo manipulováno zaměstnanci soudního exekutora v domě povinného, kdy došlo k jeho vyjmutí z obalu a prohlídce. Matka povinného podala 2 neúspěšné návrhy na vyškrtnuté věci ze soupisu, dalekohled byl vyškrtnut až k návrhu oprávněného usnesením soudního exekutora ze dne 15. 8. 2019. Dne 29. 8. 2019 si povinný vyzvedl ve skladu soudního exekutora 5 vyškrtnutých věcí. Dne 13. 10. 2020 matka povinného vyzvala soudního exekutora k náhradě škody za ztracený dalekohled, oznámením ze dne 21. 10. 2020, doručeným právnímu zástupci matky povinného dne 26. 10. 2020, soudní exekutor nárok odmítl.
4. Soud prvního stupně vysvětlil, proč neprovedl další navržené důkazy s tím, že se jedná o důkazy týkající se nesporných skutečností, respektive důkazy duplicitní k provedenému exekučnímu spisu a důkazy nadbytečné v situaci, když soud žalobě nevyhověl pro absenci odpovědnostního titulu – výslech syna žalobkyně, když na tomto důkazu následně žalobkyně netrvala, dále nabídky z Aukra, potvrzení o vykonání cest, lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobkyně, rozsudek Městského soudu v Praze z 3. 5. 2022 a uplatnění nároku, včetně stanoviska a spis exekučního soudu.
5. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb. – dále jen OdpŠk. Uvedl jeho § 1 odst. 1, § 2, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1 a 2; uvedená zákonná ustanovení odcitoval. Konstatoval, že činnost soudního exekutora je podle § 4 odst. 2 tohoto zákona považována za úřední postup při výkonu státní správy ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) zákona, pokud se jedná o úkony při výkonu exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle zvláštního předpisu. Odpovědnost státu za činnost soudního exekutora se v tomto rozsahu řídí ustanoveními OdpŠk bez možnosti liberace. Za škodu způsobenou soudním exekutorem odpovídá stát. Soud prvního stupně shrnul předpoklady odpovědnosti státu za škodu, a to odpovědnostní titul v podobě nesprávného úředního postupu nebo nezákonného rozhodnutí, vznik škody na straně poškozeného subjektu a příčinná souvislost mezi těmito předpoklady. Úkolem žalobkyně bylo pochybení na straně státu skutkově tvrdit, právní kvalifikace je věcí soudu.
6. Soud prvního stupně se zabýval otázkou existence odpovědnostního titulu ve smyslu OdpŠk a uzavřel, že tento není dán. Žalobkyně skutkově tvrdila, že v exekuci vedené soudním exekutorem JUDr. Jíchou pod sp. zn. 203 Ex 43471/18 dne 19. 3. 2019 při provedení mobiliární exekuce v domě povinného M. V. na adrese Xxx byl zahrnut do soupisu pod položkou číslo 18 a následně odnesen dalekohled značky Carl Zeiss Jena, který byl ve vlastnictví žalobkyně. Ten byl následně ze soupisu vyškrtnut soudním exekutorem, žalobkyni však vrácen nebyl a tím jí měla vzniknout škoda.
7. Soud prvního stupně konstatoval, že v souvislosti se soupisem movitých věcí nebylo vydáno žádné nezákonné rozhodnutí, a z tohoto titulu proto škoda žalobkyni vzniknout nemohla. Proto se dále zabýval druhým odpovědnostním titulem, a to nesprávným úředním postupem. K tomu Shodu s prvopisem potvrzuje A.K.

konstatoval, že dalekohled byl soudním exekutorem sepsán rovněž správně, protože při mobiliární exekuci soudní exekutor sepíše veškerý majetek, o kterém se domnívá, že je ve vlastnictví povinného. Povinností soudního exekutora není při provádění soupisu zjišťovat vlastnické právo k věcem, které zahrne do soupisu, do soupisu nezahrne pouze takový majetek, ohledně něhož je na místě nepochybně prokázáno vlastnictví jiného subjektu. Takováto situace však v daném případě nenastala. Soud prvního stupně po provedeném dokazování uzavřel, že nebylo prokázáno, že by dalekohled z místa mobiliární exekuce byl skutečně zaměstnanci soudního exekutora odnesen, když stěžejním důkazem je zde spis soudního exekutora a videozáznam z mobiliární exekuce, z nichž je zřejmé, že dalekohled byl sepsán pod položkou číslo 18, byl vyjmut z obalu a prohlížen zaměstnanci soudního exekutora, není ale zřejmé, že by byl vykonatelem soudního exekutora nebo druhým zaměstnancem z domu povinného skutečně odnesen. Také nebylo prokázáno, že se dalekohled dostal do dispozice soudního exekutora. Bylo sepsáno celkem 30 věcí, odneseno však podle protokolu bylo pouze 7 věcí a dalekohled mezi nimi nebyl. Zbylé věci byly ponechány na místě. Povinný protokol stvrdil svým podpisem.

8. Soud prvního stupně při jednání dne 14. 2. 2024 žalobkyni poučil podle § 118a odst. 3 o. s. ř. o tíži jejího důkazního břemene k prokázání tvrzení, že dne 19. 3. 2019 byl při mobiliární exekuci vykonatelem soudního exekutora odvezen dalekohled, který žalobkyni vrácen nebyl, žalobkyně byla poučena též o následcích nesplnění výzvy, k tomu však uvedla, že již další důkazní návrhy nemá. Soud prvního stupně proto žalobu zamítl s tím, že její tvrzení prokázána nebyla.
9. Závěrem dodal, že za důvodnou považoval i námitku promlčení s poukazem na ust. § 32 odst. 3 OdpŠk. K odvozu sepsaného dalekohledu mělo dojít 19. 3. 2019, k vrácení věci povinnému došlo dne 29. 8. 2019, dne 13. 10. 2020 žalobkyně požádala soudního exekutora o vrácení dalekohledu a o náhradu škody a dne 26. 10. 2020 bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno odmítavé vyjádření soudního exekutora. Nejpozději v tomto okamžiku se žalobkyně dozvěděla o vzniklé újmě, která jí měla být působena, tedy počala běžet šestiměsíční promlčecí lhůta nároků na náhradu nemajetkové újmy, jejíž konec připadl na den 27. 4. 2021 podle § 605 odst. 2 o. z. Žalobkyně svůj nárok u žalovaného uplatnila až dne 7. 3. 2022 a žalobu podala 25. 10. 2022, tedy opožděně.
10. O nákladech řízení účastníků rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., náhradu nákladů řízení přiznal žalovanému, který ve sporu uspěl, náklady řízení vyčíslil podle vyhlášky č. 254/2015 Sb.
11. Proti rozsudku podala odvolání žalobkyně, a to do obou jeho výroků. Uplatnila odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. a – ač to výslovně neuvádí, - též podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., když namítala nesprávně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení.
12. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně o tom, že nebylo prokázáno, že by dalekohled z místa mobiliární exekuce zaměstnanci soudního exekutora skutečně odnesli. K tomu uvedla, že ze záznamu, který vykonavatelé pořídili v průběhu soupisu, je vidět, že krabice s dalekohledem je umístěna na verandě domu mezi jinými věcmi určenými k odvezení a přítomný vykonavatel prohlásil, že začne věci vnášet do auta, což také učinil. Povinný je v tomto okamžiku v kuchyni s druhým vykonavatelem, kde kontroluje předložený protokol, nemá tedy možnost se fyzicky přesvědčit, které věci jsou z domu odnášeny. Krabici lze podle žalobkyně ztotožnit podle fotografie, kterou zástupce žalobkyně v průběhu řízení předložil a která nebyla provedena k důkazu. Podle názoru žalobkyně měli vykonavatelé soupis ukončit v okamžiku, kdy jim povinný předložil doklady o tom, že movité věci v domě jsou jiné osoby, což je ze záznamu patrné. Celá situace tak nemusela vzniknout: v domě už dříve byli vykonavatelé soudního exekutora Mgr. Kubise a JUDr. Podkonického, v obou případech došlo z jejich strany k ukončení úkonu v okamžiku, kdy jim povinný ukázal listiny dokládající vlastnictví jiné osoby. Povinný se snažil situaci řešit soudní se soudním exekutorem, ten ho však informoval o tom, že jeden vykonavatel už u něj nepracuje, proto se povinný obrátil na exekutorskou komoru se stížností. Podle názoru žalobkyně vykonavatelé soudního exekutora škodu způsobili vědomě. Žalobkyně závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.K.

13. Žalovaný ve svém stručném písemném vyjádření obsaženém v omluvě k jednání odkázal na správná skutková zjištění soudu prvního stupně a jeho správné právní posouzení. Žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
14. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a neshledal odvolání žalobkyně opodstatněným. Jednal v nepřítomnosti žalovaného podle § 101 odst. 3 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. za stavu, kdy žalovaný svoji neúčast u jednání řádně omluvil a s jednáním v nepřítomnosti též souhlasil.
15. Soud prvního stupně zjistil správně skutkový stav, z něhož vyvodil i správné závěry právní. Odvolací soud se s odůvodněním rozsudku soudu prvního stupně zcela ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje. Odvolací námitky uplatněné žalobkyní nejsou způsobilé věcnou správnost napadeného rozhodnutí jakkoliv zvrátit. K tomu je třeba uvést, že žalobkyni tížilo břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že jí škoda vznikla a v jaké výši a že se tak stalo v důsledku jednání žalovaného. Žalobkyně odvozuje svůj nárok z nesprávného úředního postupu soudního exekutora v exekuci vedené na základě pověření Okresního soudu v Semilech ze dne 14. 11. 2018, sp. zn. 7 EXE 1747/2018 soudním exekutorem JUDr. Lukášem Jíchou, Exekutorský úřad Přerov, sp. zn. exekuce 203 Ex 43471/18. Za škodu způsobenou činností soudního exekutora při výkonu státní správy odpovídá podle § 4 OdpŠk za použití § 3 odst. 1 písm. b) OdpŠk stát, přičemž činnost soudního exekutora se považuje za úřední postup.
16. Žalobkyně dovozovala odpovědnostní titul v podobě nesprávného úředního postupu, který však soud prvního stupně nezjistil. K tomu odvolací soud shodně s prvostupňovým soudem uvádí, že soudní exekutor postupoval v exekuci vedené proti povinnému M. V., synu žalobkyně, řádně v souladu s ustanovením § 66 až 69 ex. ř. a § 325 až 327 o. s. ř. a nepochybil, když provedl soupis movitých věcí v adrese trvalého bydliště povinného, které je na stejné adrese jako trvalé bydliště žalobkyně. Postupoval také správně, když v souladu s ustanovením § 326 o. s. ř. za použití § 69 ex. ř., sepsal v bytě veškeré věci, o kterých měl zato, že by mohly být prodány s tím, že dovozoval vlastnictví povinného k nim. Jak soud podle stupně správně dovodil, při soupisu soudní exekutor podrobněji nezjišťuje, kdo je jejich vlastníkem, soupisu nepodléhají pouze takové věci, o nichž je nájisto postaveno, že jejich vlastníkem je osoba odlišná od povinného. Toto se ovšem v případě této exekuce nestalo a poukaz žalobkyně na opačný postup v jiných exekucích je nepřipadný, neboť každý případ je třeba posuzovat zvlášť. Soudní exekutor proto nepochybil, když dalekohled sepsal. V řízení nebylo prokázáno, že by dalekohled poté byl odvezen; k tomu soud prvního stupně provedl důkaz videonahrávkou z průběhu soupisu movitých věcí, tento důkaz pak řádně zhodnotil a dovodil z něj, že dalekohled odvezen nebyl, když odvolací soud připomíná, že důkazní břemeno v tomto směru tížilo žalobkyni. Žalobkyně nenabídla jiné důkazy, z nichž by bylo možno dovodit, že dalekohled odvezen byl. Pokud jí poté, kdy byl se souhlasem oprávněného na základě usnesení soudního exekutora ze dne 15. 8. 2019 vyškrtnut ze soupisu podle § 68 odst. 3 ex. ř., nebyl vrácen, tak se tak ani stát nemohlo za stavu, kdy po soupisu zjevně zůstal v bytě žalobkyně. Žalobkyně byla soudem při jednání dne 14. 2. 2024 řádně poučena podle § 118a odst. 3 o. s. ř. ohledně své důkazní povinnosti k prokázání toho, že dne 19. 3. 2019 při mobiliární exekuci soudní exekutor, respektive jeho vykonavatel, odvezl dalekohled, a poté ho po vyškrtnutí ze soupisu žalobkyni nevrátil, k tomu ovšem žalobkyně nenabídla soudu žádné další důkazy a toto své tvrzení tak neprokázala. Za této situace soud prvního stupně nesprávný úřední postup neshledal, když odvolací soud připomíná, že tvrzení žalobkyně o tom, že dalekohled byl soudním exekutorem odvezen, neprokazuje ani stěžejní důkaz – videozáznam, - který podle přesvědčení odvolacího soudu by byl jako jediný způsobilý prokázat tvrzení žalobkyně zcela jednoznačně. Námitky žalobkyně o tom, že při soupisu neviděla, které věci jsou exekutorem nakládány a odváženy a že pokud příslušný soudní vykonavatel exekutora již u něj nepracuje, tak tomu tak může být proto, že mohl mít problém, jsou nerozhodné, nadto její úvaha o skončení pracovního poměru vykonavatele soudního exekutora je ničím nepodloženou spekulací. Zde je nutné minit prodlení na straně žalobkyně: k soupisu movitých věcí

Shodu s prvopisem potvrzuje A.K.

došlo ve dne 19. 3. 2019, věci, které byly vyškrtнутy ze soupisu, byly žalobkyni vráceny 29. 8. 2019, žalobkyně však o vrácení dalekohledu žádá až 13. 10. 2020, tedy více jak rok poté, kdy jí věci byly vráceny, kdy zjevně teprve po roce zjišťuje, že dalekohled postrádá, na což soudní exekutor obratem reaguje dne 26. 10. 2020. Rovněž tak je správný názor soudu prvního stupně o tom, že nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy v částce 10 000 Kč je promlčen podle § 32 odst. 3 OdpŠk za situace, kdy šestiměsíční promlčecí doba počala běžet nejpozději ode dne 27. 10. 2020, kdy žalobkyni muselo být zřejmé, že jí dalekohled vrácen nebyl, když odvolací soud pro úplnost uvádí, že má zato, že tuto vědomost musela být již od 29. 8. 2019, kdy jí věci byly vráceny. Pokud ovšem žalobu podala až 25. 10. 2022, tak je zřejmé, že se tak stalo pozdě, a soud prvního stupně proto shledal námitku promlčení vznesenou žalovaným správně důvodnou.

17. Právní posouzení věci tak, jak jej soud prvního stupně učinil, je správné, prvostupňový soud nepochybil, kdy žalobu jako zjevně neopodstatněnou zamítl za stavu, kdy nejsou naplněny žádné odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 o. s. ř. Odvolací soud proto napadený rozsudek potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, a to včetně nákladového výroku, který je v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř.
18. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. a contrario za stavu, kdy úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Jeho vyjádření k odvolání žalobkyně obsažené v omluvě odvolací soud s ohledem na rozsah uvedeného podání nepovažoval za účelné honorovat jako úkon podle vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 22. 5. 2024

Mgr. René Fischer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A.K.